

## קְעָרָה של עֵץ

בבית אחד גרו אב, אִם, בן קטן וסב זקן. הילד הקטן אהב מאוד את סבו. הוא אהב לשבת על בִּרְכֵיו ולְהִקְשִׁיב לסיפוריו. הסב סיפר לנִכְדוֹ איך הוא גידל לְבַד את בָּנוּ, אביו של הילד הקטן. איך הוא טיפל בבנו, הֶאָכִיל אותו והִלְבִּישׁ אותו, כשהֵבֵן היה תינוק. איך הוא הוביל אותו בפעם הראשונה לבית-הספר, ואיך הוא ישב לידו ימים ולילות, כאשר הֵבֵן היה חולה...

הילד והסב היו יושבים ומְדַבְּרִים שעות רבות. רק על דבר אחד הסב לא דיבר אף פעם. הוא לא סיפר לנִכְדוֹ שפָּלְתוּ, אמו של הילד, לא אוהבת אותו. הוא לא סיפר לנכד שהיחס של הַפֶּלָה אליו מעליב אותו ופוגע בו, ושהוא מרגיש שהוא מיותר ולא רצוי בבית.

בשעת הארוחה הייתה הַפֶּלָה מְנִיחָה לפני חוֹתָנָה את צִלְחָתוֹ בלי להסתכל בִּפְנֵיו. לפעמים, כאשר ידיו החלשות היו רועדות, והאוכל היה מטפטף לצדדים, הייתה האישה מסתכלת בחוֹתָנָה בכעס, פְּאִילוֹ היא אומרת לו: "תִּרְאֶה איך לְכַלֶּכֶת הכול מסביב, תִּרְאֶה כמה קָשָׁה לי לָגוֹר אתך". דבר זה צִיעַר מאוד את הסב, אך הוא לא דיבר על כך עם איש.

יום אחד הנכד שָׁם לֵב שסבו אוכל מתוך קְעָרָה, השוֹנָה מהקְעָרוֹת שלו ושל הוריו. שאל הנכד את הסב: "סבא, מדוע אינך אוֹכֵל מתוך קְעָרָה דומה לקְעָרָה שלנו?". ענה הסב בקול שקט: "הורִיךְ רוצים שאוֹכֵל מְקְעָרָה של עֵץ". הילד הִקְשִׁיב ולא אמר דבר.

למחרת בבוקר לקח הילד גֶזֶר עֵץ וסָפִין, והתיישב בפינת החדר. כל היום היה הילד עסוק ולא קם ממקומו. בערב חזרו ההורים ושאלו את הסב: "איפה הילד?" הסב ענה: "הוא שָׁם בפינה עסוק מאז הבוקר, אינני יודע מה הוא עושה". ניגש האב אל הילד ושאל: "מה אתה עושה?". הביט הבן באביו וענה: "אני מְכִין לך קְעָרָה של עֵץ כמו שיש לסבא. כשאתה תהיה זקן, אתן לך לאכול מהקערה הזאת".